

Chambre des Représentants.

SÉANCE DU 29 JUILLET 1921.

PROPOSITION DE LOI

tendant à l'Institution d'un Fonds national de crise.

DÉVELOPPEMENTS

MESSIEURS,

La proposition de loi que les soussignés ont l'honneur de déposer, n'a d'autre objet que de régler le statut définitif du Fonds national de crise, institué par l'arrêté royal du 30 décembre 1920.

La situation créée aux chômeurs, victimes de la crise industrielle sans précédent, qui sévit depuis dix mois, par l'indifférence incompréhensible d'un grand nombre de communes, rend le vote de cette loi absolument urgent.

L'article 11 de l'arrêté royal du 30 décembre 1920 stipule que les caisses de chômage auront à participer dans les dépenses résultant de l'octroi d'allocations de crise à leurs membres, à concurrence de 15 p. c. et que les communes, qui désirent voir bénéficier leurs administrés des avantages du Fonds, devront intervenir à concurrence de 10 p. c.

Or, si les premiers ont, sans hésitation aucune, pris l'engagement qui était réclamé d'elles, il n'en a pas été de même des secondes. C'est ainsi que *dans le Brabant, 86 communes seulement ont adhéré au Fonds national de crise alors que 263 ont négligé ou refusé de le faire.*

Depuis dix mois que sévit la crise, la classe ouvrière s'est distinguée par un courage exemplaire. Elle a traversé la période d'hiver sans se départir de son devoir mais elle voit s'enfuir la belle saison sans qu'elle leur apporte le travail espéré. Cependant, la longue durée du chômage qui lui est imposé commence à ébranler son moral et l'accule de plus en plus à la misère. Il est donc indispensable que l'existence des ouvriers, auxquels le reproche d'imprévoyance ne peut plus être adressé, soit assurée si on veut leur voir conserver cette dignité que, malgré leurs souffrances, ils ont montré jusqu'ici.

Tous auraient cette assurance, grâce aux sages mesures prises par le Gouvernement, n'était-ce l'indifférence coupable de la majorité des communes, indifférence qui fait qu'aux portes des agglomérations, de nombreux ouvriers de communes semi-industrielles restent privés des allocations du Fonds de crise alors que leurs camarades de travail, habitant à proximité, ont au moins la garantie de ne pas voir mourir de faim leur femme et leurs enfants,

C'est pour cette raison que les soussignés ont cru devoir introduire dans leur proposition de loi une disposition rendant l'intervention des communes obligatoire dès que des chefs de famille, chômeurs affiliés à des caisses agréées, comptant ensemble quinze enfants en-dessous de quatorze ans, le demandent.

Certains collègues verront dans cette disposition une atteinte à l'autonomie communale. Mais, ne trouve-t-on pas l'intervention financière obligatoire des communes dans la loi du 5 septembre 1919 instituant l'Œuvre Nationale de l'Enfance ? Ne la rencontre-t-on pas également dans la loi du 20 août 1920, sur les pensions de vieillesse ? Or, soutenir la classe ouvrière, victime d'une crise industrielle, n'est-ce pas un devoir aussi sacré que de se préoccuper du sort des enfants et des vieillards ?

Aussi, est-ce en toute confiance que les soussignés formulent leur proposition de loi. Ils ont la conviction qu'en présence de l'importance de la question, le Gouvernement et la Chambre voudront bien la mettre en discussion à très bref délai.

G. MELCKMANS.

PROPOSITION DE LOI

tendant à l'institution d'un Fonds
national de crise.

ARTICLE PREMIER.

Il est créé un Fonds national de crise chargé de venir en aide aux chômeurs involontaires affiliés à une caisse de chômage agréée, victimes de crises industrielles, et qui ne peuvent plus jouir des indemnités et des avantages accordés par leur association.

ART. 2.

Le Fonds est géré par un conseil d'administration nommé par le Roi et jouit d'une administration autonome, sous le contrôle de l'État.

Son organisation sera réglée par un arrêté royal.

ART. 3.

Il est alimenté par des subventions de l'État, des communes et des caisses de chômage agréées, par le produit de souscriptions et toutes contributions volontaires, patronales et autres.

ART. 4.

Le taux des allocations, les conditions dans lesquelles elles seront consenties ainsi que le nombre de jours pendant lequel elles seront accordées, seront déterminés par arrêté royal.

WETSVOORSTEL

tot instelling van een Nationaal
Crisisfonds.

EERSTE ARTIKEL.

Er wordt een Nationaal Crisisfonds ingesteld tot hulpverlening aan de onvrijwillige werklozen; aangesloten bij eene toegelaten werklozenkas, die slachtoffers zijn van eene nijverheids crisis en niet meer de tegemoetkomingen en voordeelen, door hunne vereeniging verleend, kunnen genieten.

ART. 2.

Het Fonds wordt beheerd door een beheerraad, door den Koning benoemd, en bezit een zelfstandig beheer onder toezicht van den Staat.

De inrichting er van wordt geregeld bij Koninklijk besluit.

ART. 3.

De kas wordt gestijfd door toelagen van den Staat, van de gemeenten en de toegelaten werklozenkassen, door de opbrengst van inschrijvingen en door alle vrijwillige bijdragen, van patroons en anderen.

ART. 4.

Een Koninklijk besluit bepaalt het bedrag der tegemoetkomingen, de voorwaarden, onder dewelke zij worden verleend en het getal dagen dat zij worden verleend.

ART. 5.

Les caisses de chômage agréées devront intervenir dans la dépense résultant de l'octroi des allocations à leurs membres, à concurrence de 15 p. c. Les communes, qui désirent voir leurs administrés bénéficier des allocations, devront intervenir à concurrence de 10 p. c. Cette dernière intervention deviendra obligatoire du fait que des chefs de famille, domiciliés dans la commune, chômeurs affiliés à des caisses agréées, comptant ensemble quinze enfants en dessous de 14 ans, en font la demande écrite au Conseil d'administration du Fonds.

ART. 6.

La quote-part des caisses de chômage sera retenue sur les subventions qui leur sont accordées. Celle des communes sera prélevée directement sur leur participation dans le produit de l'impôt sur le revenu.

ART. 7.

La présente loi entrera en vigueur dès sa promulgation.

ART. 5.

De toegelaten werklozenkassen moeten in de kosten, voortvloeiend uit het verleenen der tegemoetkomingen aan hunne leden, bijdragen voor 15 t. h. De gemeenten, die verlangen hunne onderhoorigen van die tegemoetkomingen te doen genieten, moeten bijdragen voor 10 t. h. Deze laatste bijdrage wordt verplichtend wanneer in de gemeente wonende gezinshoofden, die als werklozen bij toegelaten kassen zijn aangesloten en te zamen vijftien kinderen van minder dan veertien jaar hebben, daartoe de geschreven aanvraag zenden aan den Beheerraad van het Fonds.

ART. 6.

De bijdrage der werklozenkassen wordt afgehouden van de toelagen die hun worden verleend. Die van de gemeenten wordt rechtstreeks van hun aandeel in de opbrengst der inkomstenbelasting afgehouden.

ART. 7.

Deze wet wordt van kracht vanaf hare afkondiging.

G. MELCKMANS,
Alf. LOMBARD,
J. DEJARDIN,
L. BERTRAND,
AUG. DE BRUYNE,
Victor ERNEST.

Kamer der Volksvertegenwoordigers.

VERGADERING VAN 27 JULI 1921.

Wetsvoorstel tot instelling van een Nationaal Crisisfonds

TOELICHTING.

MIJNE HEEREN,

Het wetsvoorstel, dat de ondergeteekenden de eer hebben over te leggen, heeft geen ander doel dan het definitief statuut te regelen van het Nationaal Crisisfonds, ingesteld door het Koninklijk besluit van 30 December 1920.

Deze wet is van hoogst dringenden aard uit hoofde van den toestand waarin de werkloozen verkeerden, die slachtoffer zijn van de nijverheids-crisis zonder voorgaande welke sedert maanden heerscht, alsmede uit hoofde van de onverklaarbare onverschilligheid van een aantal gemeenten.

Naar luid van artikel 11 van het Koninklijk besluit van 30 December 1920, « zullen de werkloozenkassen in de uitgave ten beloope van 15 t. h. moeten » bijdragen; de gemeenten, die hun onderhoorigen de voordeelen van het » crisisfonds verlangen te zien genieten, ten beloope van 10 t. h. »

Nu, eerstgemelde hebben, zonder aarzelen, de hun gevraagde verbintenis aangenomen; hetzelfde mag echter niet gezegd worden van de gemeenten: in Brabant zijn slechts 86 gemeenten tot het Nationaal Crisisfonds toegetreden, terwijl 263 hebben verwaarloosd of geweigerd dit te doen.

Sedert tien maanden dat de crisis duurt, heeft de arbeidsklasse blijk gegeven van voorbeeldigen moed. Zonder wankelen heeft zij den winter doorgebracht, doch het goede seizoen zal welhaast verstreken zijn zonder dat het den verhoopten arbeid hebbe aangebracht. De lange duur der werkloosheid begint echter haren zedelijken moed aan te tasten en voert haar hoe langs zoo meer naar de ellende. Aan de werklieden kan niet worden verweten, dat zij niet vooruitziende zijn; wil men dus dat zij de waardigheid behouden, waarvan zij tot noch toe, ondanks hun lijden, blijk hebben gegeven, dan moet men hun bestaan verzekeren.

Dank zij de wijze maatregelen door de Regeering genomen, zouden al de werklieden deze verzekering hebben, ware het niet dat de meerderheid

der gemeenten eene schuldige onverschilligheid aan den dag leggen, waardoor, dicht bij de agglomeratie, talrijke werklieden van halfnijverheidsgemeenten beroofd blijven van de tegemoetkomingen van het Crisisfonds, terwijl hunne werkbroeders, die in de nabijheid wonen, ten minste met vrouw en kinderen gevrijwaard zijn tegen den hongerdood.

Om die reden hebben de ondergeteekenden in hun wetsvoorstel eene bepaling ingelascht, waardoor de tussenkomst der gemeenten verplichtend wordt zoodra gezinshoofden die, werkloos en aangesloten zijnde bij eene aangenomen kas, te zamen vijftien kinderen beneden veertien jaar tellen en zulks aanvragen.

Sommige collega's zullen in deze bepaling een aanslag zien op de zelfstandigheid der gemeenten. Doch is, krachtens de wet van 5 September 1919 houdende instelling van het kindermwzjn, daarin de geldelijke tussenkomst der gemeenten niet verplichtend? En bestaat dezelfde bepaling niet in de wet van 20 Augustus 1920 op het ouderdomspensioen? Welnu, is het geen even heilige plicht, de arbeidersklasse, slachtoffer van eene nijverheidscrisis, te steunen als zich om het lot te bekommeren van kinderen en onderlingen?

Ook leggen de ondergeteekenden in volle vertrouwen hun voorstel neer. Zij hebben de overtuiging dat, tegenover de belangrijkheid van het vraagstuk, de Regeering en de Kamer het eerlang ter behandeling zullen willen voorleggen.

G. MELCKMANS.

